

малки чети по 6—7 души, за които пакъ незнамъ нищо, каквито идатъ въ есенъ тукъ или отиватъ въ Цариградъ за призимување, и на пролѣтъ се връщатъ пакъ по балканитѣ да си отмъщаватъ на турцитѣ, които сж убили тѣхенъ братъ, сестра или баща. Може за такава чета да е въпроса. Той ми каза: не, не такива, тѣ немогатъ да произведатъ въстание, такива могатъ да идватъ и отиватъ, ний не можемъ да ги увардимъ; но тукъ е думата за една голѣма чета, която е въ намѣрение да произведе въстание. Азъ му пакъ потвърдихъ първитѣ думи. Добрѣ, вървете си. Братияну бѣше наистина голѣмъ държавенъ мъжъ и човѣколюбивъ до крайность. Ако бѣше нѣкой другъ, той можаше да ме затвори и нашата работа имаше много да пострадае въ много отношения.

При това азъ бѣхъ вече направилъ печатѣтъ за *приврѣменото българско правителство*, което ще се състои въ балкана отъ водителитѣ на въстанието; защото тукъ такова неможе да се състави.

Освѣнъ това бѣхъ написалъ и *прокламацията*, която ще раздаде четата като прѣмине въ България, така и *единъ адресъ* къмъ Великитѣ Сили, чрѣзъ тѣхнитѣ прѣдставители въ Цариградъ, и *единъ вторъ мемоаръ* къмъ султана, които книжа, съгласихме се съ х. Димитра и Караджата, да ги прѣдадатъ на вѣрни хора, за да си получатъ мѣстоназначението. Черновкитѣ отъ тия книжа ги задържахъ при мене, за да ги напечатамъ въ „Народность“, слѣдъ приминаването имъ, което и направихъ. Тѣ се напечатаха въ броеве 36, 37 и 38 на „Народность“ отъ 1868 година.

Хаджи Димитръ и Караджата бѣха вече приготвили момчетата на брой 160 души и ги бѣха снабдили съ сички потрѣби.

Мѣстото за събиране на момчетата и прѣминување прѣзъ Дунава бѣхме опрѣдѣлили Петроханъ — мошията на Михаилъ Колони (познатия въ Варна кметъ), която мошия управляваше като управитель и надзирателъ братъ му Колони. Този Колони въ